

Regina Krónika

IX. évfolyam 9. szám

2008. szeptember 7.

« A veszprémi Regina Mundi Plébánia ingyenes havilapja »

Éltető igazság

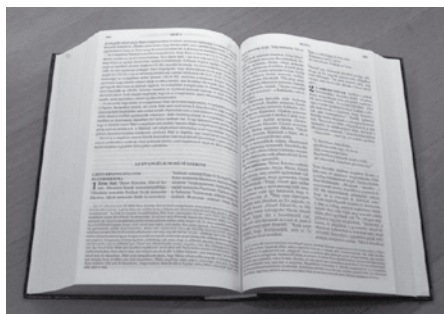
Szeptember 28.: a Szentírás vasárnapja

Belon Gellért püspököt, a Szentírás kiváló ismerőjét és magyarázóját egy leggyakorlat alkalmával valaki megkérdezte: „Hol lehet kapni olyan bibliát, amely mindig ott nyílik ki, ahol szükséges?” A püspök mosolyogva azt válaszolta, hogy ilyen bibliát még nem nyomtattak, de mindjárt hozzátette, hogy ha valaki rendszeresen, gyakran olvassa a Szentírást, bizonyos jártaságra tesz szert benne, és mindig megtalálja azt az idézetet, amelyen keresztül Isten válaszol a kérdéseire.

Bizonyára sokan vágyakoznak egy olyan bibliára, amelyet az élet egy-egy nehéz, megoldandó helyzetében szeretnének felütni, s éppen ott nyílna ki, ahol megtalálják a választ. Ne gondoljuk, hogy nincs ilyen biblia! Igenis létezik! Ott van a könyvespolcon. Talán egy kicsit beporosodott már. Talán régen nyúltak hozzá. Talán már el is felejtettük, hogy mi mindent tartalmaz. Van ilyen biblia, minden Szentírás ilyen! Csak le kellene venni a polcról, kézbe kellene fogni, és olvasni kellene belőle.

A katolikus Egyház tanítása szerint „a Szentírás szerzője maga az Isten” (KEK 105.). A szent könyvek lejegyzéséhez Isten embereket választott, akik a Szentlélek sugalmazására írásba foglalták az ő igazságait. A Szentlélek a sugalmazás mellett ugyanakkor vigyázott arra is, hogy a leírtak biztosan és tévedések nélkül tartalmazzák mindazt, amit Isten a mi üdvösségünk érdekében közölni akart. Az Egyház pedig, amely hűséges az élő és megtestesült Igéhez, mindenkor ügyel arra, hogy a szent könyveket helyesen értelmezzék és tanítsák. Az isteni szerzőség és a su-

galmazás ténye nem jelenti azt, hogy a Szentírás egy tankönyv vagy egy olvasókönyv volna, amely csak Istenről és az ő tanításáról szól. A szent könyvekből megismerjük Istent, de emellett az emberi történelemnek azt az idejét is, amely alatt a könyvek íródtak. Megismerhetjük belőle azokat a nagy cselekedeteket, amelyeket Isten a történelem folyamán a mi üdvösségünkért véghezvitt, s megtudjuk azt is, hogy Isten mit vár személyesen tőlünk üdvösségünk elnyerése érdekében.

A Szentírás az Istenben hívő, a valóságos ember szemével mutatja be a világot, annak teremtését, az ember bűnbeesését, a sokszoros hűtlenséget, de felemelkedésünket is a megváltás által. A könyvek könyve megtanít bennünket az Istennel és az embertársainkkal való helyes kapcsolatra, életünk értelmére és hivatásunkra. A Bibliát hittel kell olvasni, értelmezni és elfogadni!

Magyarországon a 2008. esztendő a Biblia éve, ezért bőven van alkalmunk arra, hogy komolyabban és mélyebben foglalkozzunk a szent könyvekkel és azok tartalmával. Az elmúlt években más országokban is voltak már ilyen jellegű kezdeményezések. Szlovénia például tavaly, a német katolikus

egyház pedig 2003-ban tartotta meg a Biblia évét, amely során számos rendezvény és esemény volt mindkét országban. A legérdekesebbnek azt tartottam, hogy egy Paderborn melletti kis faluban, Rietbergben felépítettek egy bibliai falut, amely úgy nézett ki, mint Jézus korában mondjuk Názaret vagy Betlehem városa. A látogatók, akik betértek a bibliai faluba és sétáltak a házak között, úgy érezhették, mintha egy nagy időutazást tettek volna, és 2000 évet visszamentek volna az időben. Az emberek Jézus korabeli ruhákban jártak, megkóstolhatták, hogy milyen lepényt ettek abban az időben, és találkozhattak az apostolokkal vagy akár Jézussal. Nagy élmény volt mindenki számára, hogy megelevenedett a bibliai környezet.

Ahhoz, hogy a Szentírás megelevenedjen számunkra, nem kell meszei országokba utaznunk. Talán még a Szentföldre sem kell feltétlenül ellátogatnunk. De ha rendszeresen olvassuk a Bibliát, egy idő után azt fogjuk érezni, hogy a Biblia földjén járunk, és közeli ismerősöknek fogjuk érezni a bibliai személyeket.

A Szentírás tekintélyét és jelentőségét mi sem bizonyítja jobban, mint hogy az Egyház mindennapi liturgiájában milyen nagy szerepe van, hiszen minden egyházi szertartás és szentségkiszolgáltatás során felolvassuk a Bibliából. De a teológiai tudományos munkában is mindig Isten szava a kiindulópont. Ugyanakkor arról sem feledkezhettünk meg, hogy a lelki fejlődésnek a nagyszerű eszköze a Szentírás. Éppen ezért mindenkit bátorítok: Olvassuk naponta a Szentírást! Válasszunk magunknak minden hétre (vagy akár minden napra) egy jelmondatot a Szentírásból, lehetőleg az evangéliumból! Alakítsuk életünket a Szentírás tanítása szerint! Valahány-

szor kezünkbe vesszük Isten üzenetének könyvét, mindig imádkozzunk a zsoltár szavaival az Úrhoz: „Igéddel éltessem engem!” (Zsolt 118,25). A Szentírás naponkénti olvasása egész keresz-

tény életünk lelke. Mindnyájunknak törekednünk kell a Szentírás jobb megismerésére és megértésére, hogy Isten szava átalakítsa életünket! Az emberi szavak sokszor semmitmondóak. **Isten**

szava viszont éltető és üdvösségre vezető igazság!

Horváth István Sándor
Forrás: Evangélium mindennap

Szent Jeromos

Jeromos (Hieronymus) 347-ben, a Dalmácia és Pannónia határán fekvő Stridon városában született. Szülei ugyan keresztények voltak, de őt kis korában nem keresztelték meg. Iskoláit szülővárosában kezdte, s mindjárt az első időkben kitűnt, hogy tehetséges, de fegyelmezetlen, nehezen kezelhető, büszke lélek lakik benne. Eleven ésszel és jó gondolkodóképességgel volt megáldva, ám rendkívül érzékeny, szenvedélyes, gyanakvó és rátarti jellem volt. Egész fiatalon Milánóba, majd Rómába küldték retorikát és filozófiát tanulni. Róma, a birodalom fővárosa elbűvölte a vidéki ifjú lelkét.

A megfeszített tanulás sem akadályozta Jeromost abban, hogy kivegye részét a szórakozásokból. Úgy tűnik, e szórakozásokba is természete féktelenségével vetette bele magát: később Kalkisz pusztájában gyötrik is az emlékképek, melyeket ez idő tájt szedett össze. Jeromos lelke azonban sokkal igényesebb volt annál, semhogy a felszínes szórakozás és a világi tudomány ki tudta volna elégíteni. 366 nagybőjtjének kezdetén fölvételét kérte a katekumenok közé, és húsvétkor Liberius pápa megkeresztelte őket. Ezzel új életet kezdett.

Nem sokkal húsvét után Trierbe ment, ahol fölfedezte a szerzetesi életet. Az itáliai Aquilejába visszatérve elmélkedő-aszketikus életet kezdett. A kis szerzetesi közösség életének középpontjában a Szentírás tanulmányozása állt. Ám ez az idilli állapot nem tartott soká, mert a közösség szétszóródott. Ő maga a próbatétben is állhatatos maradt, és bátorságát nem veszítette el. Útra kelt, hogy keletre menjen, ahol a pusztákban virágzó szerzetesi közösségek éltek. Keleti tartózkodása alkalmat adott Jeromosnak ar-

ra, hogy Antiochiában tökéletesítse Szentírás-ismeretét, Tiberiásban pedig megtanuljon héberül. Ezután elvonult Kalkisz pusztájába, hogy a remetékhez csatlakozva magányban, virrasztásban, vezeklésben és munkában éljen.

Paulinus, Antiochia püspöke pappá akarta szentelni. Ehhez Jeromos csak azzal a föltétellel adta beleegyezését, hogy hű maradhat szerzetesi hivatásához, és megőrizheti mozgási szabadságát.

Közben Damazusz pápa kieszközölte a császárnál, hogy 382-re zsinatot hívjon össze. Paulinus püspököt Jeromos kísérte el a zsinatra, melynek végeztével Róma felé vette útját. Ekkor harmincöt éves volt, és nagy feladat várt rá: Damazusz pápa, aki maga is művelt szellem volt, bevonta legszűkebb munkatársi körébe, és megtette a titkárává. Hamarosan még ennél is fontosabb feladattal bízta meg: az evangéliumok latin fordítását kellett átvizsgálnia. Ez a munka azonban nem egyszerűen szövegvizsgálat, fordításrevízió volt, hanem fordítás is; és nem korlátozódott csupán az evangéliumokra, hanem idővel kiterjedt az egész Szentírásra, és húsz éven át foglalkoztatta Jeromost, aki ebben a munkában minden tehetségét és addig szerzett tudását az Egyház szolgálatára szentelte.

Hamarosan közismertté vált Rómában, és voltak olyanok, akik Damazusz pápa utódát látták benne. Közben azonban néhány római matróna és úrnő kérte a lelkivezetését. Fegyelmezett buzgósága vonzotta ezeket a lelkeket, akik éppen emiatt biztonságban érezték magukat Jeromos vezetése alatt.

Bizonyos római körök, főleg a lanyhább lelkületű római papság zokon vette a művelt szerzetestől, hogy belegázol addig zavartalanul űzött játékaikba, s ezenfelül még arra is kényszeríti őket, hogy az addig megszokott szentírási szövegek helyett egy új fordítás használatával vesződjenek. A pápa Jeromos

iránti megbecsülése és jóakarata azonban egyelőre olyan védelmet biztosított számára, hogy végső soron mindenkinek tiszteletben kellett őt tartania.

A körülötte kialakuló ellenséges légkörben azonban Jeromos nem volt egészen ártatlan. Félreértéseivel a legjobb kezdeményezéseket is zátonyra futtatta, s lobbanékony, vitára hajló természete, csipkelődő, sőt nemegyszer gúnyos stílusa sok ellenséget szerzett.

Amikor Damazusz pápa meghalt, Jeromos elhagyta Rómát, és testvérével együtt újra keletre ment. Néhány római hölgy is követte barátnőikkel és szolgálóikkal együtt. Betlehemben telepedtek meg, ahol Jeromos két kolostort alapított: egyet a férfiak számára, ezt ő maga irányította; egyet pedig a nők számára.

Ekkor egy harmincöt évig tartó, irodalmi téren nagyon termékeny időszak következett. A tudósok segítségével volt nagy könyvtára és sok följegyzése, melyeket a korábbi évek utazásai során gyűjtött. Mindenekelőtt eredeti nyelvből lefordította a Szentírásnak majd minden könyvét. Megteremtette azt az alapszöveget, amelyet Vulgata néven a latin egyház egészen a legutóbbi időkig hivatalos szentírási szöveggként használt.

Életének utolsó éveit fájdalmas szenvedések tisztítótüzeiben töltötte. Egészsége meggyengült, látása egyre inkább romlott, és egymás után elvesztette hűségese kísérőit. Az évek múlásával Isten lassan mindentől megfosztotta, és Jeromos kezdett eltávolodni mindentől, ami korábban oly közel állt a szívéhez: „Aki a halálra gondol, az hamarosan mindent megvet”. Kimerülten és vakon tért meg Urához 419. (vagy 420.) szeptember 30-án. Élete szakadatlan harc volt.

Az V. századi források 420. szeptember 30-ra, Betlehembe teszik temetésének napját. Rómában a VII. század óta ünneplik.

Forrás: A szentek élete

„Jót s jól, ebben áll a nagy titok”

Erkölcsei gátszakadás, elki környezetszennyezés

Verőcei Gábor, a budapesti Baross Gábor-telepi Jézus szíve templom plébánosának júliusi szentbeszédei a katolikus rádióban hívták fel figyelmemet az erkölcsi gátszakadás és környezetszennyezés egyre terjedő veszélyeire. Úgy érzem, továbbgondolásra alkalmas országos és helyi téma ez az egyre bővülő események tükrében.

Vizeink környékén szinte évente találkozik az ott élő lakosság a gátszakadás veszélyeivel. Ilyenkor segít az összefogás. A homokzsákok újra meg újra megállítják a bajt, segítik a továbbélést.

A környezetvédelmi miniszter elméletben és néha gyakorlatban is mindent megpróbál helyileg és szomszédainkkal hadakozva is élhetőbb környezetünkért.

De mit tehetünk az egyre mélyülő erkölcsi gátszakadás és környezetszennyezés ellen?

Emlékezzünk csak, mi is történt a nyár folyamán szűkebb pátriánkban, városunkban! A Turisztikai Egyesület pályázatát hirdetett nagyalakú plakátok készítésére városunk és a Balaton-környék idegenforgalmának fellendítésére. A beküldött pályázatok közül a zsűri Újhelyi Kovács Sándor munkáját hozta ki győztesnek. Ez a mű a vár mellvédjén 1938 óta álló Szent István és Boldog Gizella szobrának paródiájával: napszemüveggel, a győzelem V betűjét felmutatva akarta felhívni a Balatonra utazók figyelmét. Szerencse, hogy jóérzésű vezetőink időben leállították a folyamatot. Nem hagyták, hogy bohócot csináljanak a királyi párból. Elgondolkodtató, mi lenne, ha egyszerűen a vár mellvédjén álló királyi pár szobrát helyezték volna a plakátokra.

Sajnos országunkban számos megfontolatlan elszólást hallhatunk, vagy éppen alaposan elgondolt lépést tapasztalunk. Ezek nem éppen pozitívan befolyásolják hazánk külföldi megítélését. Gondoljunk csak a hírhedt nép-

szavazásra a határon túl élő magyarok ügyében, amikor vezetőink „népünk érdekében” a nemleges voksolásra buzdítottak. Ez bizony azóta is fájó seb maradt a hazánktól elszakított nemzettársaink szívében.

Vagy emlékezzünk a német kancellár, Angela Merkel látogatására. Miniszterelnökünk bemutatta vendégének a Parlamentet, s a Szent Koronához érkezve láthatóan idegesen így szólt: „Ezt meg idehozták, hát itt hagytuk.” Látván szavai hatását, zavartan nézett körül. Így reagált a vendég, sőt a fordító is. Kár volt ezekért a meggondolatlan szavakért, de sajnós elhangzottak. Ahogy említettem, van egy jól kigondolt – bár vitatott – ügy is, a turulmadár ügye. Ez sajnós már negatív módon zárult, lebontásra kerül a szobor.

Vajon mit vétett a honfoglaló magyarok ősi jelképe – innen a turul elnevezés – a kecses kerecsensólyom, hogy szárnyaszegetten hull a földre? Eltűntetése megint egy be nem gyógyuló seb marad azokban, akiben még él őseink tisztelete. Mi lesz a felnövekvő nemzedékkel, ha történelemkönyveikben megfelelnek a vérszerződés ősi hagyományáról, ha gyökereinket pusztulni hagyják, marad-e a magyar nemzet? Énekl-e még valaki a régi dalt: „Árpád apánk, ne féltsd ősi nemzedet, // Nem vész el már, ha eddig el nem veszett.”

Veszélyes ez az erkölcsi gátszakadás. „S ki tudja merre, merre visz a végzet!” Amint említettem, a környezetvédelem felelősei lehetőségükhöz képest próbálják teljesíteni feladataikat. De gondolnak-e felelős vezetőink az erkölcsi környezetszennyezésre?

Egy-egy feleslegesen engedélyezett felvonulás nemcsak anyagi, de erkölcsi következményeire is? Nem elég, hogy a belváros újra szennyesedik, hogy megjelennek a minden alkalmat megragadó huligánok, Molotov-koktélok, tojásdobálás fordítja fel újra a belváros rendjét. Újra szükség van a karhatalomra, hogy rendet teremtsen.

Ilyen körülmények között indult út-

jára megint a melegek „méltóságteljes” felvonulása. Cifra öltözékben, kihívóan viselkedtek. Az az érzésem, hogy társaik – hiszen sokkal többen vannak, akik az otthonukban borzadva nézték a menetelők kihívó magatartását – otthonuk belső csendjében élnek meg másságukat. Mi is tudjuk, hogy mindig is voltak és vannak másságok, ilyen az élet.

De mit szólnak a szülők, akiknek gyermekei a felvonulásokon meg a tévéadásokból izgalommal figyelik az „érdekes” látványt. Ezek a szülők méltán féltik a jövő nemzedékét, hogy a cigarettához és a kábítószerhez hasonlóan ezt is kipróbálják.

Az sem helyes, hogy a „meleg” szót kisajátítják maguknak. Ugyanis meleg a családi tűzhely otthont teremtő fénye, az édesanya mosolya, az önfeledten játszó gyermek kacagása, a munkából fáradtan hazatérő családfő elégedett mosolya. Jó lenne végre helyre tenni a fogalmakat!

A magyar nép ősi karakterének megfelelően nem visszük ki az utcára intim viszonyainkat. Dalba öntve, este a kispadon, nyáron és ősszel a közös munka közben dalolták el elődeink szemérmesen ki nem mondott titkaikat.

Nagy a felelőssége népünkért íróinknak, költőinknek, a közélet szereplőinek, hogy műveikben továbbadják a hitet, melyet Ady Endre A perc-emberkék után című verse sugall:

„Ez a ricsaj majd dallá simul át, / Addig halottan avagy éberem / Pihenjen a szent láz s az értelem. / Míg eltűnnek a mai figurák. // Magyar leszek majd, hogyha akarom, / Ha nem sutáké lesz itt a világ / S fölcsap minden szent és igaz láng / Rejtekből avagy ravatalon.”

De addig se nyugodjunk. Fogadjuk el Tompa Mihály tanácsát, aki az 1848–49-es szabadságharc bukása után A madár, fiaimhoz című allegóriájában így szólott költőtársaihoz:

„Szár az ágon, hallgató ajakkal, / Meddig ültök, csüggéd madarak? / Nincs talán még elfeledve a dal, / Melyre egykor tanítottalak? / Vagy ha elmúlt s többé vissza nem jő / A vig ének s régi kedvetek: / Legyen a dal fájdalmas, me-rengő, / Fiaim, csak énekeljete!”

N. E.

Hiteles kereszténységet!

A föltámadt és a mennybe ment Krisztus nagy feladattal látta el tanítványait és követőiket. Legyetek tanúim az emberek számára! Nem csupán egy bizonyos földrajzi térben, és nem csupán a történelem adott időszakában. Hanem mindenhol és mindenkor.

Ma, amikor Európa számos országa távolodik el szinte drámai módon a keresztény értékektől, és közvetlen környezetünkben is tapasztalhatjuk a jók elfáradását az egyre fullasztóbb életkörülmények között, joggal merülhet fel a kérdés: vajon mi, keresztények betöltjük-e a só és a világosság szerepét, hiteles tanúi vagyunk-e a ránk bízott kincseknek. Hány kortársunk védekezhet hitbeli és erkölcsi relativizmusára hivatkozva, hogy tudniillik miért nem fogadja el a keresztény értékeket, ahogyan Mahátma Gandhi is elhárította a kérdést a II. világháború után tett európai látogatása alkalmával: „Önök miatt, Uraim!” Igen, az Önök élete és cselekedetei nem indítanak arra, hogy Krisztust követő, azaz keresztény legyek.

Hitüket vesztett, csak e világgal számoló vagy éppen közömbös fiataljaink, kortársaink sokszor szenvednek a hiteles kereszténységet megélő felnőttek hiányától. Bizony, nem zárhatjuk ki, hogy az utóbbi két évtizedben tapasztalható lelki, szellemi megosztottságunk részben a keresztény értékek nem elég hiteles képviselésén is múltott. Sikerült szép számú oktatási intézményt újraindítani, tiszteltre méltó erőfeszítés mutatkozik a karitás, a közösségi szervezetek terén is, ugyanakkor keservesen éljük meg a keresztény családok belső válságát, a fiatalok laza párkapcsolatát, a fogyasztásra hangolt felnőttek önmagukat kiuzsorázó versenyfutását. Ha nem is valljuk formálisan a liberalizmus „emberképét”, a gyakorlatban mégis az önző életfelfogás, a szolidaritás hiánya fonja be képzeletünket, irányítja még a keresztények döntéseit is. Nem tagadható, hogy fogyatkozik

a levegő az elvekhez hű, törvényeket tisztelő kortársaink körül. Hivatali társaságban előfordult, hogy harsány kacaj és gúnyos megvetés fogadta egy fiatal munkatárs vallomását: egyházi iskolába járt, és még most is hívőnek tartja magát. Nem könnyű tanácsot adni elkeseredett szülőknél, akik gyermekeik rossz irányú lépéseit képtelenek ellensúlyozni. Amikor az értékrend pluralizálódik és az erkölcs individualizálódik, amikor a kötelesség helyébe lép a szabadidőkultusz, amikor nincs konszenzus az élet és a halál kérdésében, amikor megkérdőjeleződik az emberi méltóság, akkor – úgy gondolom – nem elég hivatkozunk az általános és jellegzetesen keresztény értékekre. A humánus etika valóban belénk van kódolva (okosság, igazságosság, bátorság, pontosság, szorgalom, kötelességtudat stb.). Ám ez kevésnek tűnik még akkor is, ha kiegészítjük a kinyilatkoztatásra épülő „Isten országa” etikával: el tudom fogadni az életet mint Isten ajándékát, a halált mint hitemnek kihívását, elfogadom életem frusztrációját, azaz látszólagos sikertelensegeimet, el tudom fogadni az elkerülhetetlen szenvedést, mert hittel vallom Krisztus megváltó szenvedését. Az is igaz, hogy a mindennapi életben tanúsított magatartásom minősége teheti világossá, hogy hiteles keresztény vagyok-e: mennyire aggodalmaskodom, milyenek az előítéleteim, mennyire félek a jövőtől, milyen fokú a türelmetlenségem, mennyire lesz úrrá fölöttem az elkeseredés, a pesszimizmus stb. Talán az sem tesz mindig hitelessé, ha józanul számolni tudok korunk világnézeti pluralizmusával, erkölcsi „sokszínűségével”, vagy ha határozottan merem képviselni a keresztény világnézetet a mércét tagadó, álságos emberek között. A hitelességhez feltétlenül szükséges keresztény önanonosságunk újból és újból való megfogalmazása, szembesítve minden olyan nézettel és kihívással, amely rontja és

zavarossá teszi világunkat, amely hatalmat bitorol, közösségeket, nemzetet rombol. Szükséges hordoznunk azt a szolid meggyőződést is, hogy a világ és népünk, egyházunk számos gondja, esetleges kudarca ellenére is van jövője a kereszténységnek, és ez a jövő rajtunk is múlik, ha tesszük azt, amit tennünk kell.

Mindezek mellett azonban talán a legfontosabb, hogy újra fölfedezzük Szent Benedek regulájának ősi igazságát: Ora et labora! Mai értelmezésben az ora (imádkozzál) azt sugallja, hogy beszéljük meg Istenünkkel életünk dolgait, a világ problémáit, az emberek döntéseit, cselekedeteit. Ugyanakkor a labora (dolgozzál) nem jelenthet mást, mint hogy úgy alkoss, építs, kutass, hogy azzal egyúttal szolgálj, jobbitsd, fejleszd tovább az Isten teremtette világot, főként az istenképiséget hordozó, megváltott, illetve megváltásra szoruló embert. Szent Benedek regulájában az ora et labora követelménye elvben és gyakorlatban a nyugati kultúra megteremtőjévé vált. A modern civilizáció (főként a technika fejlődésével) e világi perspektívájú arculatot kapott. Az ember látszólag biztosította, biztosítja e világi létét, fennmaradását. Ezzel azonban az embernek Isten elgondolta szerepe, feladata nem merülhet ki. A civilizáció eredményei mellett nélkülözhetetlen a kultúra az emberhez méltó élethez. Kultúrán, azaz célirányos művelésen, tevékenységen azt értjük, hogy az ember perspektívát tud adni tevékenységének, mégpedig transzcendens perspektívát. Isten adta tehetségével képes szolgálni a teremtett világot, uralom alá hajtani maga és mások javára, megművelni, azaz kulturálni, mintegy hitelesíteni Isten művét, elsősorban az ő dicsőségére. Ez a kultúrát teremtő emberi tevékenység azonban csak a Teremtővel folytonosan kapcsolatban tartva, azaz imádkozva teljesíthető.

Max Thürkauf (1925–1993), a bázeli egyetem neves professzora lelkiismereti okokból visszavonult az oktatástól, mert látta, hogy a műszaki lehetőségek korlátlan alkalmazása mennyire megzavarja a világot és az emberek

életét. Megállapítja, hogy az emberek, főként a tudósok 400 éve elfelejtettek imádkozni. Meg- és elbűvölték őket a találmányok, a technikai újdonságok. Imádság címén legfeljebb Istenről beszéltek, mint a deizmus szószólói, ahelyett, hogy bizalommal Istennel beszéltek volna. Pedig az imádság lényege a párbeszéd: személytől személyhez, teremtménytől Teremtőhöz idézve a bizalom és a szeretet hullámhosszán. Elfelejtették, hogy az imádság a legnagyobb erő, amely az ember rendelkezésére áll. Imádsággal az Istenért való szabadság tudománya jön létre, szemben az értékektől, magától Istentől független tudománnyal. Ez utóbbi a materialista technika fogságába, a gépek diktatúrájába, technokráciába viszi az alkotó embert, vagyis termelő robottá, illetve kizsákmányolt

rabszolgává vagy éppen munkanélkülivé teszi.

Az imádságra épülő munka az egyetlen út, amelyen a civilizációtól eljuthatunk az igazi kultúráig. Minden kultúra alapja az istenhit – állítja Max Thürkau, a kiváló természettudós. Csak ezzel irányulhat a földi tevékenység (a művészetek, a magatartás, a testkultúra, a lakáskultúra stb.) a teljes, azaz e világi és transzcendens valóságra. Fordítva is áll: kultúra nélkül a civilizáció a termelt, előállított eszközök világa az élő holtak társadalmát eredményezi, mert a végnek a halált tartja. Amelyik társadalom a halált tekinti végnek, annak közel van a vége...

Az imádság nélküli munka, még a háztartási is, csak kapkodás, mert a jó munkához csak imádsággal lehet időt

nyerni. Korunk technokráciájában az időnyerés érdekében „kompetitív”, azaz versenyző társadalomban élünk, szinte naponta agyonhajszoljuk magunkat. Időt akarunk nyerni, közben sokat veszítünk, szinte romboljuk életünket...

Összefoglalva: a keresztény ember egyéni és közösségi imával, a remény megélésével tudja csak hitelesen képviselni a Teremtő által ráruházott és Krisztus evangéliumában megfogalmazott „só és világosság” szerepét. Simone Weil szerint Istenhez kell mérnünk dolgainkat, de a keresztre feszített Istenhez: naponta elcsöndesedve, naponta hordozva terheink édes keresztfáját.

Borián Tibor

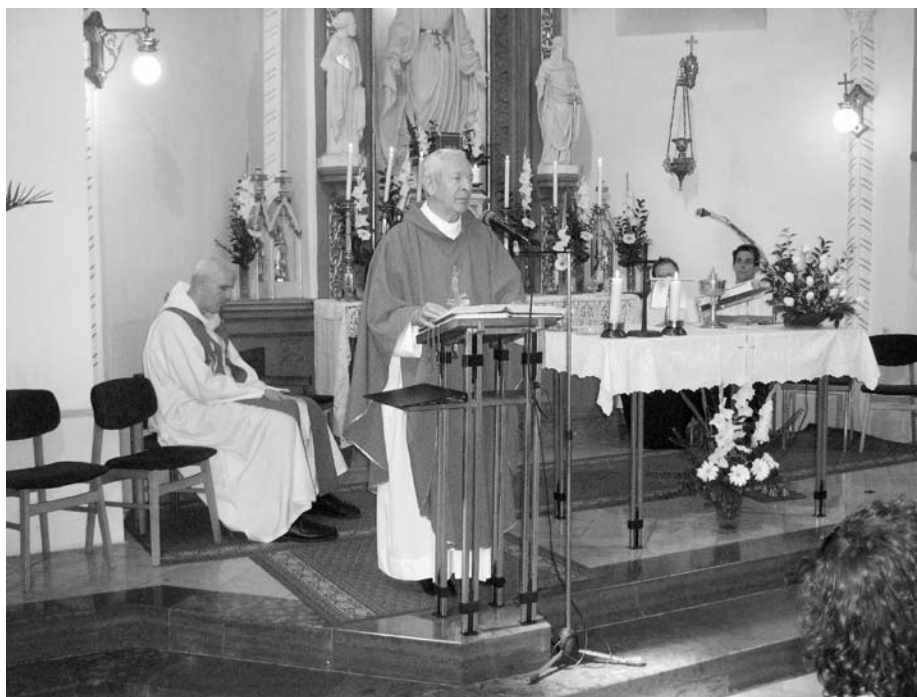
Évforduló

Vajon eszünkbe jut-e, amikor belépünk szeretett templomunkba, hogy könnyen hasonló sorsra juthatott volna sok más társához, talán kiállítóterem lenne, talán sportpálya, ha nem lett volna valaki, aki plébániatemplomot alapított ezen a helyen hatvan évvel ezelőtt? Tóth László akkori plébánosnak köszönhetjük, hogy most a plébániatemplomhoz tartozó egyházközség tagjai lehetünk, valódi közösséghez tartozhatunk. Sokunknak meghatározó élményei fűződnek a templomhoz: keresztelők, esküvők, szép ünnepek, barátságok, emberi kapcsolatok kialakulása.

Tóth László atyát, később Pápai Lajos atyát innen szólították a püspöki székhelybe.

Az ünnepi mise főcelebránsa, Varga István atya, aki jelenleg a hittudományi főiskola rektora, szintén itt töltött néhány feledhetetlen évet plébánosként a kilencvenes évek elején.

István atya beszédében megemlékezett Ranolder János püspökről is, aki az angolkisasszonyok Sancta Maria Intézetét alapította meg 1860-ban, va-

lamint irgalmas nővérek által vezetett lánynevelő intézetet hozott létre.

Az ember vágya a természetfeletti után kiemeli őt más teremtmények közül. A templomban az ember találkozhat a természetfelettiel, Istennel, és dicsőítheti őt. A templom nem csak holt kövekből, hanem élőkből is áll, ezek a kövek mi magunk lehetünk. Ugyanabba a templomba járók közösséget alkotnak, hívők és lelkipásztorok

egyaránt. Tóth László, az alapító plébános arra törekedett, hogy élő egyház jöjjön itt létre. Ha a hívek segítik egymást, a kölcsönös szeretet összekovácsolja a közösséget.

Kérjük Urunkat, hogy segítsen minket ezen törekvéseinkben, és legyen élő, gyarapodó közösség plébániánk vonzásában!

Demény Anna

Veni Sancte

Új tanév kezdődik

Tanárok, nevelők fogadalmakat tesszünk ilyenkor is, akárcsak a naptári év kezdetén, de ezek a fogadalmak nem csupán saját rossz szokásaink elhagyására irányulnak. A pedagógusok gondolatainak középpontjában a tanítványok állnak, a fogadkozások az ő érdekükben születnek a tanév elején.

Szeretnénk elérni, hogy a következő munka eredményeképpen hiába próbálják a minisztérium „bölcsei” életidegen intézkedéseikkel a barikád két ellentétes oldalára taszítani azokat, akik valójában azonos oldalon állnak és küzdenek. Következetes összefogásunk révén mindhiába próbálkoznak a szülőket és a nevelőket a diákok közös ellenségeiként beállítani, mivel a természetes viszonyokat nem lehet olyan egyszerűen szétzilálni. Az értelmes diákok pontosan tudják és érzik, ki és mi válik hasznukra. Ha sok jó példát látnak maguk előtt, akkor jól tudják azt is, hogy a jogaik túlhangsúlyozásával és kötelességeik bagatellizálásával – hosszú távon – saját maguk ellen dolgoznak. Azt is képesek értelmükkel felfogni, hogy a jól képzett, tapasztalt, hivatását szerető felnőtt nem lehet az ellenségük, és többre becsülik a következetes szigort a sunyi összekacsintásnál.

Harcolnunk kell azért is, hogy bár-

mennyi szennyet ontson rájuk a média, igenis tudjanak szelektálni, és legyenek képesek arra, hogy ne csak rövid távú döntéseket hozzanak. Legyenek képesek felismerni, ki az, aki a feketéről is el akarja hitetni velük, hogy fehér, és hogy nem az akarja a javukat, aki testük és szellemük mérgezésének jogát rájuk ruházva elhitetné velük, hogy ettől lesznek szabadok.

Sajnos, nagyon sok a rossz példa, a látszólag könnyű élet bűnös csábítása, sok a felbomlott család, és kevés a jó, összetartó közösség. Sokkal nehezebb lehet ma fiatalnak lenni, mint a mai középkorúak diákságának idején, a mindennapi életet megkönnyítő sok

új eszköz ellenére is.

Ezért az új tanév kezdetén nekünk, tanároknak meg kell fogadnunk, hogy nagyon vigyázunk a ránk bízottakra. A szaktárgyaink megismertetése mellett ott leszünk tanítványainkkal gondolataikban, családi problémáikban, esetleges értékrendi válságaik idején. Amikor megtisztelnak bennünket gondolataikkal, kérdéseikkel, mindig türelmesen és megértően tudjunk a rendelkezésükre állni.

Kérjük az Urat, adjon ehhez mindnyájunknak erőt, kitartást, következetes szeretetet az új tanév során!

Szöveg és fotó: Demény Anna

Rejtvénysarok

Kedves gyerekek! Lent láthatjátok a szentmise részeit, összekeverve. A ti feladatotok az, hogy helyes sorrendbe tegyétek. Ezután már nincs más dolgotok mint a zárójelben levő szó töredékeket összeolvasni.

Mi Atyánk (é)	Alleluja (ci)	Bűnbánati cselekmény ()	Szent vagy... (rögi)
Evangelium (usz)	Bevonulás, hívek köszöntése (Szent)	Isten Báránya (ret)	Hitvallás ()
Olvasmány, majd Szentlecke (zi)	Felajánlás (nyö)	Áldozás (tünk)	Dicsőség (Tar)
Szentbeszéd (,)	Áldás, hívek elbocsátása (!)	Átváltoztatás ()	Hívek könyörgése (kö)

Attribútumnak nevezzük azt a jelet, aminek segítségével egy képen vagy szoborban felismerhetjük, hogy melyik szentet ábrázolja. Próbáld meg kitalálni, hogy vajon melyik apostolt jelképezik az egyes címerek.

.....

.....

.....

.....

Kitekintő

Milyen helyzetben vannak az idősek?

A Veszprém Megyei Önkormányzat székhelyén, a Megyeháza I. emeleti Egry József termében tartotta ülését a Dunántúli Idősügyi Tanácsok Szövetsége a minap.

Talabér Márta, a Veszprém Megyei Idősügyi Tanács elnöke köszöntője után elhangzott: a dunántúli szövetség a 2007. évi előkészítést követően 2008. áprilisában alakult meg Győrben. Jelenleg a Győr-Moson-Sopron megyei, a Komárom-Esztergom megyei, a Vas megyei, illetve a győri és az esztergomi idősügyi tanácsok a tagjai. Az ülésen tárgyalási joggal, meghívottként és házigazdaként a Veszprém megyei és a Veszprém városi idősügyi tanács delegált tagjai is részt vettek. Célul tűzték ki, hogy a Dunántúlon megtalálható idősügyi tanácsok együttes erővel még hatékonyabban tudják képviselni az idősek érdekeit elsősorban országos szinten. A jövőben közös konferencia megrendezését tervezik. Az ülés keretében elfogadták a szervezet szervezeti és működési szabályzatát, valamint megválasztották a szövetség elnökét, aki dr. Medgyaszay László, a Győr-Moson-Sopron Megyei Idősügyi Tanács elnöke lett. Döntöttek arról, hogy a résztvevők területén 2008. októberéig bezárólag felmérést végeznek az idősügyi szervezetek, az idősek klubjai bevonásával az idősek helyzetéről.

Múzeumok éjszakája középkori hangulatban

Nehéz az egyház ötszáz esztendejéről beszélni oly módon, hogy ne idéznénk meg az ezret – vélekedett dr. Áldozó Tamás, Pápa alpolgármestere, a Veszprém megyei közgyűlés tanácsnoka a Veszprém megye egyházi élete a középkorban című kiállítás megnyitóján június 21-én a Laczkó Dezső Múzeumban, a múzeumok éjszakája nyitórendezvényén.

A székesfehérvári I. András király lovagrend korhű jelmezes képviselőinek karéjában V. dr. Fodor Zsuzsa megyeimúzeum-igazgató köszöntője után dr. Áldozó Tamás a kiállítás apropóján kiemelte a középkor gazdaságát, illetve gazdagságát, a templomok szerepét, amelyek erőt, tartást adtak a kor emberének. A tanácsnok utalt a hit szerepére, az elszántságra, melyeket az akkori világ alapjának tekintettek. Az élet sokrétűségére, az oktatás, a művelődésügy, Gizella királyné szerepére hívta fel a figyelmet egyebek mellett kiállításértékelő beszédében dr. Zsoldos Attila történész, az MTA doktora, az MTA Történettudományi Intézetének osztályvezetője. A szakember részletezte a kiállítás témaköreit, melyek bemutatják a Veszprémi egyházmegye alapításának körülményeit, területét, püspökeit, valamint a veszprémi püspöki székhelyet, illetve a magyar királynék mint a veszprémi egyház kegyúrnőinek szerepét, továbbá Veszprém megye világi egyházait, valamint Veszprém megye szerzetesi egyházait. A megnyitó után az I. András király lovagrend idézte fel a középkori történelmi eseményeket történelmi tűzfegyverek bemutatásával a múzeumkertben. A zenélő örökség című hangversenysorozat keretében Veszprém város vegyes kara Erdélyi Ágnes karnagy vezetésével a Szent Miklós-templomban teremtett középkori hangulatot. Sok érdeklődőt vonzott a múzeumban Tóth G. Péter történész magyarázatával bemutatott Boszorkányper, melyet a Veszprém Megyei Múzeumi Igazgatóság munkatársai jelenítettek meg.

Orgonát avattak Óbudaváron a falunapok alkalmából

Óbudaváron Máté Géza kiállítását nyitották meg a tanítóházban, majd a Balatonfüredi Ifjú Muzikusok adtak hangversenyt a templomban. A szentmisét dr. Márfi Gyula veszprémi érsek

celebrálta, aki felszentelte a település orgonáját is. A hangszeren elsőként C. Tóth Zoltán játszott, majd dr. Horváth Beáta, Horváth Krisztina és Steierlein Ákos koncerttel hangolta tökéletesre a hangszeret. Ebédkor Bodor Antal polgármester finom ételekkel kínálta a szép számú érdeklődőt az ország egyik legkisebb településén, a Nivegyvölgyében.

Világsztárok az Arénában

Kiss Balázs olimpikon, kilenc világbajnok sportolónk, Debreczeni János Veszprém polgármestere, Schmitt Pál, a MOB elnöke, dr. Hunyadfalvy Ákos, az MKB KC Veszprém elnöke a nemzetiszínű szalag átvágásával, dr. Márfi Gyula veszprémi érsek áldása mellett hivatalosan is átadta a Veszprém Arénát, az ország második legnagyobb sport és rendezvénycsarnokát július 20-án.

Az ország, illetve Veszprém megye politikusai sportolói, a gazdasági és a társadalmi élet ismert személyiségei társaságában történt a szalagátvágás. A 6000 embert befogadó csarnok, illetve az aluljárók, a körforgalmak, a nagyparkoló 4,2 milliárd forint beruházással egy év alatt épült fel 75 cég és 1000 dolgozó munkája nyomán a szlovákiai Celje város csarnoktervei alapján a Külső-Kádártai útnál levő körforgalomtól ötszáz méterre. A csarnokhoz helikopter leszállópálya is tartozik. A világszínvonalú „Kristálypalota” avatóünnepsége egész hétvégén várta az érdeklődőket rendkívül gazdag programkínálattal, amelyre a koronát vasárnap este Zséda és BoneyM koncertje tette fel.

HITTANÓRÁK

Szeptember 7-én a reggel 9 órai szentmisén tartjuk a **Veni Sancte-t**, a Szentlélek Isten segítségül hívását az új tanévre. A hittanórákat az ezt követő héten kezdjük. Az órarend – a lapzárta miatt – lapunkban még nem tudjuk közölni, de reményeink szerint akkor már megtekinthető lesz a hirdetőtáblán.

Egyházközségi képviselő-testületi gyűlés

A soron következő egyházközségi képviselő testületi gyűlést szeptember utolsó vasárnapján, szeptember 28-án délután 3 órakor tartjuk a plébániai közösségi házban. Szeretettel hívom és várom rá a testület tagjait.

Tóth Gyula plébános

Hírek és események

Az imaapostóság szándékai szeptemberre:

Általános: Hogy azokat, akik háborúk vagy elnyomó rendszerek miatt kényszerülnek házukat és hazájukat elhagyni, a keresztények támogassák jogaik védelmében.

Missziós: Hogy minden keresztény család a házasság szentségéhez hűségesen ápolja a szeretet és a közösség értékeit, és így legyen kis evangelizáló közösséggé, mely nyitott és érzékeny mások anyagi és lelki szükségleteire.

Szeptember 8. Szűz Mária születésének (**Kisboldogasszony**) az ünnepe. Este ½ 7-kor is tartunk szentmisét.

Szeptember 12-én, pénteken ünnepeljük **Szűz Mária szent nevét.** Ez a nap **templomunk búcsúnapja.** Reggel 7 és este ½ 7 órakor tartunk szentmisét. Az ünnepről vesszük a rá következő vasárnap, 14-én délelőtt 11 órai szentmisét is.

Szeptember 13-án du. 3 órakor kezdődik Tihanyban a hagyományos **Könyörgés a magyarságért** ökumenikus imádság, Dolinszky Árpád délvidéki evangélikus püspök beszédével.

Szeptember 14. a **Szent Kereszt felmagasztalásának az ünnepe.** A liturgiában kiszorítja a 24. évközi vasárnapot. Másnap a **fájdalmas Szűzanya** emléknapja.

Szeptember 20-án tartjuk az idei **egyházközségi zárándoklatunkat,** amelynek célja ebben az évben – Kalocsa érintésével – Hajós.

Szeptember 24. **Szent Gellért püspök és vértanú ünnepe,** aki hazánkban a keresztény pedagógusok védőszentje.

Szeptember 27-én lesz Sümegen a főegyházmegyei **ifúsági találkozó,** amelyen a főelőadó Papp Lajos orvos-professzor.

Szeptember 28-án, szeptember utolsó vasárnapján tartjuk a katolikus egyházban – Szent Jeromos egyháztanító és bibliafordító emléknapjához kapcsolódva – a **Szentírás vasárnapját.** „Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével is, amelyek Isten ajkáról valók” – tanítja Jézus. Legyen mindennapi kenyérünk, napi olvasmányunk a Szentírás! Idén a Biblia évében különösen is emlékezzünk meg róla.

Szeptember 29. **Szent Mihály, Szent Gábor és Szent Rafael** főangyalok ünnepe.

Felnőtt katekézis a plébánián

Szeptember 15-től kezdve minden hétfőn este 6 órakor a hitünk és a keresztény élet tanítása iránt érdeklődők részére katekézist tartunk. Kezdők és haladók egyaránt részt vehetnek. A beavató szentségeket (kereszttség, bér-málás, szentáldozás) kérők részére az erre való felkészítést is tartalmaz.

Október 1-től a **téli miserend** lesz érvényben templomunkban, az esti szentmisék 6 órakor kezdődnek.

Október hónapban minden este 6 órakor közösen imádkozzuk el a **rózsafüzért** a templomban, amikor szentmisénk van, előtte ½ 6-kor kezdjük.

Imádkozzunk értük...!

...mert a kereszttségben újjászülettek: *Kerékgyártó Zsófia* június 29-én, *Mátyás Marcell és Mátyás Lili Eszter* július 20-án, *Varga Dóra* augusztus 9-én, *Pfeifer Dániel* augusztus 10-én, *Varga Ádám Tamás* augusztus 16-án.

...mert szentségi házasságot kötöttek: *Cserny Botond Zoltán és Schrenk Veronika Ágnes* július 25-én, *Németh Ákos és Szőke Zsófia* augusztus 2-án, *Varga Balázs és Hauzer Hajnalka* augusztus 9-én.

...mert az örök hazába költöztek: *Oliás Lászlóné Gárdonyi Anna* (55 éves) július 2-án, *Kálmán László János* (53 éves) július 19-én, *Szalay Béla* (85 éves) július 22-én, *Parragi Mária Magdolna* (62 éves) július 24-én, *Mürkli Ferenc* (84 éves) július 30-án.

Készüljünk a szentmisére!

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
szept. 14.	Szám 21,4b-9	Fil 2,6-11	Jn 3,13-17
szept. 21.	Iz 55,6-9	Fil 1,20a-24.27a	Mt 20,1-16a
szept. 28.	Ez 18,25-28	Fil 2,1-11	Mt 21,28-32
okt. 5.	Iz 5,1-7	Fil 4,6-9	Mt 21,33-43

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja
Megjelenik 650 példányban

KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.

A kiadó neve: Regina Mundi Plébánia
Vezetője: Tóth Gyula plébános

A szerkesztőség címe:
8200 Veszprém, Dózsa György út 9.
Telefon: 88/327-609

A szerkesztőség vezetője: Demény Anna
Szerkesztők: Lakóné Adonyi Krisztina,
Kreschka Miklós, Selyem Zoltán

Lapzártá: minden hónap 20-án